

BOOKER OF BOOKERS 1993

ΣΑΛΜΑΝ ΡΟΥΣΣΕΝΤΙ

Κισσότ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση:
Γιώργος Μπλάνας

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κισότ**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Quichotte
Από τις Εκδόσεις Jonathan Cape, Νέα Υόρκη 2019
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Salman Rushdie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μπλάνας
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασσιπίδης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Salman Rushdie, 2019
All rights reserved.
© Σχεδιασμού εξωφύλλου: gray318
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4318-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4319-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΑΛΜΑΝ ΡΟΥΣΝΤΙ Κισσότ

Μετάφραση: Γιώργος Μπλάνας

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΑΛΜΑΝ ΡΟΥΣΝΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

- Ο τελευταίος στεναγμός του Μαυριτανού*, 1996,
μτφρ. Ελένη Κεχροπούλου
Βραβεία: Whitbread, Ευρωπαϊκό Αριστείων Λογοτεχνίας 1996
- Ανατολή-Δύση*, 1998, μτφρ. Μαρία Αγγελίδου
- Ο κόσμος κάτω απ' τα πόδια της*, 1999, μτφρ. Μαρία Αγγελίδου
- Ο Χαρούν και η θάλασσα των παραμυθιών*, 2000,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Βραβείο: Writer's Guild
- Τα παιδιά του μεσονυκτίου*, 2001, μτφρ. Ρένα Χατχούτ
Βραβεία: The Best of the Booker, Booker of the Bookers,
English Speaking Union, James Tait Black
- Σατανικοί στίχοι*, 2003, μτφρ. Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης
Βραβεία: Whitbread Prize 1988, Premio Pedrocchi
- Παραφορά*, 2005, μτφρ. Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης
- Σαλιμάο ο κλόουν*, 2006, μτφρ. Μπελικά Κουμπαρέλη
- Όνειδος*, 2007, μτφρ. Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης
Βραβείο: Meilleur Livre Étranger
- Το νησί της αθανασίας*, 2008, μτφρ. Έφη Φρυδά
- Η γητεύτρα της Φλωρεντίας*, 2009,
μτφρ. Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης
- Ο Λούκα και η Φωτιά της Ζωής*, 2011, μτφρ. Θωμάς Σκάσσης
- Τζόζεφ Άντον*, 2012, μτφρ. Χρήστος Καψάλης, Έλλη Συλογίδου
- Δύο χρόνια, οχτώ μήνες και είκοσι οχτώ νύχτες*, 2016,
μτφρ. Έφη Τσιρώνη
- Ο χρυσός οίκος*, 2019, μτφρ. Γιώργος Μπλάνας

Για την Ελίζα

* Όλες οι σημειώσεις είναι του μεταφραστή εκτός αν δηλώνεται διαφορετικά.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μια κιχωτική σημείωση για την προφορά 13

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

*Ο Κισότ, ένας Ηλικιωμένος Άνδρας, Ερωτεύεται,
ξεκινά μian Αναζήτηση και γίνεται Πατέρα* 17

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

*Ένας Συγγραφέας, ο Σαμ ΝτιΣάμπ, επιστρέφει στο Παρελθόν
του & μπαίνει σε νέα Χωράφια* 39

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

*Η Αγαπημένη του Κισότ, μια Σταρ από Δυναστεία Σταρ,
μετακομίζει σε άλλον Γαλαξία* 58

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

*Η Αδελφή του Αδελφού θυμάται τον Καβγά τους
& μπλέκεται σε άλλη Φιλονικία* 80

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

*Ο Εξάδελφος του Κισότ, ο «καλός» δρ Σμάιλ,
είναι Άνθρωπος με πολλά Μυστικά* 97

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Ο Σάντσο, το φανταστικό παιδί του Κισότ, ψάχνει να καταλάβει τη Φύση του. 116

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Ο Κισότ και ο Σάντσο μπαίνουν στην πρώτη Κοιλάδα της Αναζήτησης και ο Σάντσο συναντά ένα Έντομο από την Ιταλία 132

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΩΟ

Πώς, αποστρέφοντας το βλέμμα από τη Λάμψη της Αγαπημένης, εξετάζουμε το Σκοτάδι της 150

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Μια Δυσάρεστη Κατάσταση στη Λίμνη Καπόουτ & οι επακόλουθες Αναταράξεις στην Πραγματικότητα 171

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

Στο οποίο διασχίζουν τη Δεύτερη Κοιλάδα, ο Σάντσο βρίσκει κι αυτός την Αγάπη και από εκεί κι έπειτα, στην Τρίτη Κοιλάδα, περνούν πέρα από την ίδια τη Γνώση. 189

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ

Ο Δρ Σμάιλ συναντά τον κύριο Θέιερ· κι ένας Παππούς εμφανίζεται από το Παρελθόν για να στοιχειώσει το Παρόν. 213

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟ

Μια σειρά παράδοξων Γεγονότων στη διάρκεια μιας σύντομης Παραμονής στο Νιου Τζέρσι 237

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

Ο Κισότ στη Μεγάλη Πόλη· πολλές Αποκαλύψεις· και ο Σάντσο έχει μια σοβαρή Αναποδιά 254

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

*Ο Συγγραφέας γνωστός ως Σαμ ΝτιΣάμπ γνωρίζει
έναν Απρόσκλητο Ξένο* 280

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ

Σχετικά με την Αδελφή & το Ασυγχώρητο Πράγμα 305

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ

*Το Τραμπολίνο λέει στον Σάντσο & στον Κισότ
μα παλιά Ιστορία Προδοσίας & ο Δρόμος ανοίγει* 321

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟ

*Στο οποίο η Αδελφή τελειώνει την Οικογενειακή Ιστορία
& το δικό της Παιχνίδι* 355

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΩΟ

*Ο Κισότ φτάνει στον Σκοπό του, οπότε η Ντροπή
& το Σκάνδαλο καταπίνουν την Αγαπημένη* 393

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΝΑΤΟ

Στο οποίο η Ερώτηση του Σάντσο Παίρνει Απάντηση 428

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ

Σχετικά με την Καρδιά του Συγγραφέα 449

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ ΠΡΩΤΟ

*Όπου ο Κόσμος Εκρήγνυται και ο Οδοιπόρος
γίνεται Αιώνιος* 466

Ευχαριστίες 491

ΜΙΑ ΚΙΧΩΤΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΦΟΡΑ

Το «Quichotte», που προφέρεται Κισότ στα γαλλικά, Κισότε στα γερμανικά και Κισότε στα ιταλικά, προφέρεται Κιχότε στη «μητρική» του γλώσσα: τα ισπανικά, στα οποία έγραψε ο Μ. Θεορβάντες το θρυλικό έργο του: *Ο ευφάνταστος ευπατριίδης Δον Κιχώτης από τη Μάντσα*. Οι Πορτογάλοι χρησιμοποιούν επίσης το «σ» για ν' αποδώσουν το ισπανικό «χ». Ίσως ο Θεορβάντες, που έζησε τέλη του 16ου αρχές του 17ου αιώνα, να πρόφερε κι αυτός «σ» το «χ». Στο ανά χείρας βιβλίο, ο συγγραφέας προτιμά να χρησιμοποιεί την πιο καλλιεργημένη, κομψή προφορά Κισότ. Ο αναγνώστης θα καταλάβει τον λόγο από το ίδιο το κείμενο. Όμως, ευγενικέ μου αναγνώστη, πρόφερε το όνομα με όποιον τρόπο θεωρείς καλύτερο. Έτσι κι αλλιώς ο Κιχώτης είναι παγκόσμια προσωπικότητα.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

*Ο Κισότι, ένας Ηθικωμένος Άνδρας,
Ερωτεύεται, ξεκινά μίαν Αναζήτηση
και γίνεται Πατέρας*

ΖΟΥΣΕ ΚΑΠΟΤΕ, ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΡΟΣΩΡΙΝΕΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΑΠ' άκρη σε άκρη των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, ένας περιοδεύων πωλητής, ινδικής καταγωγής, που όσο προχωρούσαν τα χρόνια του, τόσο υποχωρούσαν οι πνευματικές δυνάμεις του, δεδομένου ότι είχε περάσει πάρα πολύ μεγάλο μέρος της ζωής του στο κιτρινωπό φως φτηνών δωματίων μοτέλ, παρακολουθώντας άφθονη ανεγκέφαλη τηλεόραση –την οποία υπεραγαπούσε–, με αποτέλεσμα να πάθει μια περίεργη μορφή εγκεφαλικής βλάβης. Καταβρόχθιζε πρωινές εκπομπές, μεσημεριανές εκπομπές, μεταμεσονύκτια τοκ σόου, σαπουνόπερες, κωμωδίες καταστάσεων, μελοδραματικές ταινίες βασισμένες σε αληθινές ιστορίες, νοσοκομειακά δράματα, αστυνομικές σειρές, σειρές με βρικόλακες και ζόμπι, δράματα νοικοκυρών από την Ατλάντα, το Νιου Τζέρσι, το Μπέβερλι Χιλς και τη Νέα Υόρκη, έρωτες και καβγάδες πριγκιπισσών με ξενοδοχειακή περιουσία και αυτοαποκαλούμενων σάχηδων, παιδιαρίσματα ατόμων που έγιναν διάσημα με ευτυχή γυμνά, τα δεκαπέντε λεπτά φήμης που αναλογούν σε νεαρά πρόσωπα με πολλούς ακόλουθους στα κοινωνικά δίκτυα χάρη στην απόκτηση, με πλαστική εγχείρηση, τρίτου στήθους, ή της σιλουέτας τους μετά την αφαίρεση πλευρού, που μιμήθηκε το απίθανο σχήμα της

κούκλας Μπάρμπι της εταιρείας Ματέλ ή, έστω, πιο απλά, της ικανότητάς τους να πιάνουν γιγάντιους κυπρίνους σε γραφικά σκηινικά, ενώ φοράνε μόνο τα μικροσκοπικότερα στρινγκ· καθώς επίσης και διαγωνισμούς τραγουδιού, διαγωνισμούς μαγειρικής, διαγωνισμούς για επιχειρηματικές προτάσεις, διαγωνισμούς για επιχειρηματικά εκπαιδευτικά προγράμματα, διαγωνισμούς ανάμεσα σε τηλεχειριζόμενα τερατώδη οχήματα, διαγωνισμούς μόδας, διαγωνισμούς για την κατάκτηση ανύπντων αντρών και γυναικών, αγώνες μπείζμπολ, αγώνες μπάσκετ, αγώνες ποδοσφαίρου, αγώνες πάλης, αγώνες κικ μπόξινγκ, διάφορα προγράμματα ακραίων σπορ και, φυσικά, διαγωνισμούς ομορφιάς.

(Δεν παρακολούθουσε χόκεϊ. Για ανθρώπους με τη δική του εθνική προδιάθεση και τροπική νιότη, το χόκεϊ, το οποίο στις ΗΠΑ μετονομάστηκε σε «χόκεϊ επί χόρτου», ήταν ένα παιχνίδι που παιζόταν σε γρασίδι. Το να παίζεις χόκεϊ στον πάγο ήταν, κατά τη γνώμη του, το παράλογο ισοδύναμο του να κάνεις παγοδρομίες σε γρασίδι).

Ως συνέπεια της σχεδόν απόλυτης ενασχόλησής του με το υλικό που του προσφερόταν παλιά μέσω του σωλήνα καθοδικών ακτίνων και –στη νέα εποχή της επίπεδης οθόνης– μέσω οθόνης υγρών κρυστάλλων, πλάσματος και διόδων εκπομπής φωτός από οργανικό πολυμερές, ένωθε θύμα αυτής της αυξανόμενα κυρίαρχης ψυχολογικής διαταραχής, στην οποία τα όρια μεταξύ αλήθειας και ψέματος γίνονταν θολά και δυσδιάκριτα, έτσι που μερικές φορές διαπίστωνε πως ήταν ανίκανος να ξεχωρίσει το ένα από το άλλο, την πραγματικότητα από το «ριάλιτι» και άρχισε να σκέφτεται τον εαυτό του σαν φυσικό πολίτη (και δυνητικό κάτοικο) αυτού του φανταστικού κόσμου πέρα από την οθόνη, στον οποίο ήταν τόσο αφοσιωμένος και ο οποίος, πίστευε, έδινε στον ίδιο –και κατά συνέπεια σε όλους– ηθικές, κοινωνικές και πρακτικές κατευθυντήριες γραμμές, με τις οποίες θα έπρεπε να ζουν όλοι οι άντρες και οι γυναίκες. Καθώς περνούσε ο καιρός και βούλιαζε όλο και πιο βαθιά στην

κινούμενη άμμο αυτού που θα μπορούσε να ονομαστεί ανύπαρ-
κτο πραγματικό, ένιωθε να εμπλέκεται συναισθηματικά με πολ-
λούς από τους κατοίκους αυτού του άλλου, πιο λαμπερού κό-
σμου, τη συμμετοχή του στον οποίο θεωρούσε δικαίωμά του να
διεκδικήσει, σαν Ντόροθι του σήμερα που σκέφτεται να μετα-
κομίσει μόνιμα στη Χώρα του Οζ· και σε κάποια άγνωστη στιγ-
μή, ανέπτυξε ένα νοσηρό –μονόπλευρο ένεκα– πάθος για μια
συγκεκριμένη τηλεοπτική προσωπικότητα: την όμορφη, πνευ-
ματώδη και λατρεμένη Μις Σάλμα Ρ., ένα κόλλημα που ο ίδιος
χαρακτήριζε, εντελώς λανθασμένα, έρωτα. Στο όνομα αυτού
του αποκαλούμενου έρωτα, αποφάσισε με ζήλο να ακολουθή-
σει την «αγαπημένη» του μέσω της τηλεοπτικής οθόνης σε
όποια ένδοξη πραγματικότητα υψηλής ευκρίνειας κατοικούσαν
εκείνη και το είδος της και –με πράξεις αλλά και με χάρη– να
κερδίσει την καρδιά της.

Μιλούσε και περπατούσε εξίσου αργά, σέρνοντας λίγο το δε-
ξί του πόδι – μόνιμη συνέπεια ενός δραματικού εσωτερικού γε-
γονότος πολλά χρόνια πριν, το οποίο είχε επίσης προκαλέσει ζη-
μιά στη μνήμη του, έτσι ώστε, ενώ συμβάντα του μακρινού πα-
ρελθόντος παρέμεναν ζωντανά, οι αναμνήσεις του από τη μέση
περίοδο της ζωής του είχαν γίνει αμφίβολες, με μεγάλες διακο-
πές και άλλα κενά που είχαν γεμίσει, σαν από απρόσεκτο, βια-
στικό χτίστη, με ψεύτικες αναμνήσεις, δημιουργημένες από
πράγματα που μπορεί να είχε δει στην τηλεόραση. Πέραν τού-
του, έδειχνε σε αρκετά καλή κατάσταση για άνθρωπο της ηλι-
κίας του. Ήταν ψηλός –ψηλόλιγνος θα μπορούσε να πει κανείς–
άντρας, του κάτισχνου τύπου που συναντά κανείς στους πίνα-
κες του Ελ Γκρέκο και στα μακρουλά γλυπτά του Αλμπέρτο
Τζακομέτι και μολονότι τέτοιοι άνθρωποι έχουν (στο μεγαλύτε-
ρο ποσοστό) μελαγχολική προδιάθεση, αυτός είχε ευλογηθεί με
το πρόσχαρο χαμόγελο και τον γοητευτικό τρόπο κυρίου της πα-
λιάς σχολής – και τα δύο πολύτιμα προσόντα ενός εμπορικού
αντιπροσώπου, που έγινε για μεγάλο χρονικό διάστημα σ' αυ-
τά τα χρυσά του χρόνια. Επιπλέον, το ίδιο το όνομά του ήταν

πρόσχαρο: Σμάιλ*. Κύριος Ισμαήλ Σμάιλ, Στέλεχος Πωλήσεων, Smile Pharmaceuticals Inc., Ατλάντα, Τζόρτζια, έγραφε η επαγγελματική του κάρτα. Σαν πωλητής ένωθε πάντα περήφανος που το όνομά του ήταν το ίδιο με εκείνο της εταιρείας την οποία αντιπροσώπευε. Το οικογενειακό όνομα. Του έδινε κάποια βαρύτητα – ή έτσι πίστευε. Αυτό, ωστόσο, δεν ήταν το όνομα με το οποίο διάλεξε να γίνει γνωστός στη διάρκεια της τελευταίας, πιο ανόητης αναζήτησής του.

(Παρεμπιπτόντως, το ασυνήθιστο επώνυμο «Σμάιλ» ήταν αμερικανοποιημένη εκδοχή του «Ισμαήλ» – κι έτσι, ο ηλικιωμένος περιοδεύων πωλητής λεγόταν στην πραγματικότητα κύριος Ισμαήλ Ισμαήλ ή, εναλλακτικά, κύριος Σμάιλ Σμάιλ. Ήταν ένας σκουρόχρωμος άντρας στην Αμερική που λαχταρούσε μια σκουρόχρωμη γυναίκα, αλλά δεν έβλεπε την ιστορία του με ρατσιστικούς όρους. Θα μπορούσε να πει κανείς πως είχε αποστασιοποιηθεί από το δέρμα του. Αυτό ήταν ένα από τα πολλά πράγματα που θα έθετε σε αμφισβήτηση και θα άλλαζε η αναζήτησή του).

Όσο περισσότερο σκεφτόταν τη γυναίκα που ισχυριζόταν πως αγαπούσε, τόσο πιο ξεκάθαρο του γινόταν πως μια τόσο σπουδαία προσωπικότητα δε θα έπεφτε απλώς ξερή από χαρά με την πρώτη δήλωση *amour fou*** από έναν εντελώς άγνωστο. (Δεν ήταν τόσο τρελός). Συνεπώς, ήταν απαραίτητο να αποδειχτεί αντάξιός της και η παροχή τέτοιων αποδείξεων θα ήταν από δω και στο εξής η μόνη του έγνοια. Ναι! Θα αποδείκνυε με το παραπάνω την αξία του! Θα ήταν αναγκαίο, καθώς ξεκινούσε την αναζήτησή του, να κρατήσει το αντικείμενο της αγάπης του πλήρως ενημερωμένο για τις πράξεις του· οπότε, σκόπευε ν' αρχίσει αλληλογραφία μαζί της: μια σειρά επιστολών που θα αποκάλυπταν την ειλικρίνειά του, το βάθος των αισθημάτων του

* Smile: χαμόγελο στην αγγλική.

** Τρελής αγάπης.

και τα άκρα στα οποία ήταν πρόθυμος να φτάσει, για να κερδίσει το χέρι της. Σ' αυτό το σημείο των σκέψεών του τον κατέλαβε ένα είδος συστολής. Αν της αποκάλυπτε πόσο ταπεινή ήταν στ' αλήθεια η κοινωνική του θέση, μπορεί να πετούσε την πρώτη επιστολή του στα σκουπίδια μ' ένα γοητευτικό γέλιο και να ξεμπέρδευε μαζί του για πάντα. Αν της φανέρωνε την ηλικία του ή της έδινε λεπτομέρειες για την εμφάνισή του, μπορεί να αναπηδούσε μ' ένα μείγμα διασκέδασης και τρόμου. Αν της πρόσφερε το όνομά του, το ομολογουμένως περιβλεπτο όνομα Σμάιλ, ένα όνομα συνδεδεμένο με πολλά χρήματα, μπορεί –κυριευμένη από κακή διάθεση– να ενημέρωνε τις Αρχές, και το να τον κυνηγήσουν σαν σκυλί κατ' εντολή του αντικειμένου της λατρείας του, θα του ράγιζε την καρδιά και σίγουρα θα πέθαινε. Γι' αυτό, προς το παρόν, θα κρατούσε την αληθινή του ταυτότητα μυστική και θα την αποκάλυπτε μόνον όταν οι επιστολές του, και οι πράξεις που θα περιέγραφαν, θα γλύκαιναν τη στάση της απέναντί του και θα την έκαναν δεκτική στο φλερτ του. Το πώς θα καταλάβαινε πότε θα έφτανε ετούτη η στιγμή ήταν ένα ερώτημα που έπρεπε να απαντηθεί αργότερα. Τώρα το σημαντικό ήταν να ξεκινήσει. Και μια μέρα τού ήρθε το κατάλληλο όνομα που έπρεπε να χρησιμοποιήσει, η καλύτερη απ' όλες τις ταυτότητες που θα μπορούσε να πάρει, εκείνη τη στιγμή μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, όπου ο φανταστικός κόσμος πίσω από τα βλέφαρά μας μπορεί και σταλάζει τη μαγεία του στον κόσμο που βλέπουμε όταν ανοίγουμε τα μάτια μας.

Εκείνο το πρωί έβλεπε στον ύπνο του τον εαυτό του να απευθύνεται στον εαυτό του. «Δες τον εαυτό σου», μουρμούρισε ο μισοκοιμισμένος εαυτός του στον μισοξύπνιο εαυτό του. «Τόσο ψηλός, τόσο κοκαλιάρης, τόσο γέρος και παρ' όλα αυτά δεν μπορείς ν' αφήσεις τίποτα καλύτερο από ετούτο το κατσαρό μούσι, λες και είσαι έφηβος με μπιμπίκια. Και ναι, παραδέξου το, ίσως λίγο σαλεμένος, ένας απ' αυτούς τους ονειροπαρμένους τύπους που περνάνε τον σωρείτη ή τον σωρειτομελανία ή ακόμα ακόμα τα θυσανοστρώματα για σταθερό έδαφος. Σκέψου μόνο το

αγαπημένο σου κομμάτι μουσικής, όταν ήσουν παιδί! Ξέρω, σήμερα προτιμάς τις τριλιές που ακούς στο *American Idol* ή στο *The Voice*. Αλλά παλιά σου άρεσε ό,τι άρεσε στον καλλιεργημένο πατέρα σου, υιοθέτησες το μουσικό του γούστο. Θυμάσαι τον αγαπημένο του δίσκο;» Οπότε, ο μισοκοιμισμένος Σμάιλ παρουσίασε, με μια θεατρική κίνηση, ένα βινύλιο LP, που ο μισοξύπνιος Σμάιλ αναγνώρισε αμέσως. Ήταν μια ηχογράφιση της όπερας «Δον Κισότ» του Ζιλ Μασνέ. «Είναι χαλαρά βασισμένο στο μεγάλο αριστούργημα του Θερβάντες», συλλογίστηκε η φαντασίωση. «Κι όσο για σένα, φαίνεται να είσαι επίσης λίγο χαλαρά βασισμένος».

Το πρόβλημα λύθηκε. Σηκώθηκε από το κρεβάτι με τις ριγέ πιτζάμες –πιο γρήγορα απ’ όσο συνήθιζε–, και μάλιστα χτύπησε τα χέρια του. Ναι! Αυτό ήταν το ψευδώνυμο που θα χρησιμοποιούσε στα ερωτικά του γράμματα. Θα ήταν ο ερευνηματικός της κύριος, ο Κισότ. Θα ήταν ο Λάνσελοτ μ’ εκείνη Γκουίνιβερ και θα την έπαιρνε μακριά στο Χαρούμενο Γκαρντ: κάστρο που αρχικά ονομαζόταν Θλιμμένο Γκαρντ και το ονόμασε έτσι ο Λάνσελοτ, αφού έλυσε τα μάγια κι αποφάσισε να το κάνει σπίτι του. Θα ήταν –για να παραθέσει τον *Πρόλογο* του Τσόσερ– ο αληθινός, τέλειος ευγενής ιππότης της.

Ήταν ο αιώνας του Όλα-Μπορούν-να-Συμβούν, θύμιζε στον εαυτό του. Είχε ακούσει πολλούς ανθρώπους να το λένε στην τηλεόραση και στα αντισυμβατικά βίντεο κλιπ που κυκλοφορούσαν στον κυβερνοχώρο, πράγμα που πρόσθετε ένα περαιτέρω βάθος νέας τεχνολογίας στον εθισμό του. Δεν υπήρχαν κανόνες πια. Και στον αιώνα του Όλα-Μπορούν-να-Συμβούν, λοιπόν, θα μπορούσε να συμβεί οτιδήποτε. Παλιοί φίλοι θα μπορούσαν να γίνουν καινούργιοι εχθροί και παραδοσιακοί εχθροί θα μπορούσαν να γίνουν οι καλύτεροι φίλοι σου ή ακόμα και εραστές. Δεν ήταν πια δυνατόν να προβλέψεις τον καιρό ή την πιθανότητα πολέμου ή το αποτέλεσμα εκλογών. Μια γυναίκα θα μπορούσε να ερωτευτεί ένα γουρουνάκι ή ένας άντρας ν’ αρχίσει να συζητάει με μια κουκουβάγια. Μια Ωραία θα μπορούσε ν’ αποκοιμη-

θεί και, όταν τη φιλήσουν, να ξυπνήσει μιλώντας μιαν άλλη γλώσσα και σ' αυτή την καινούργια γλώσσα να αποκαλύψει έναν εντελώς διαφορετικό χαρακτήρα. Μια πλημμύρα θα μπορούσε να πνίξει την πόλη σου. Ένας τυφώνας θα μπορούσε να πάρει το σπίτι σου και να το πάει σε κάποια μακρινή χώρα, όπου –μόλις προσγειωνόταν– θα έλιωνε μια μάγισσα. Οι εγκληματίες θα μπορούσαν να γίνουν βασιλιάδες και οι βασιλιάδες να αποδειχθούν εγκληματίες. Ένας άντρας θα μπορούσε ν' ανακαλύψει πως η γυναίκα με την οποία ζούσε ήταν το εξώγαμο παιδί του πατέρα του. Ένα ολόκληρο έθνος θα μπορούσε να πηδήξει στον γκρεμό σαν κοπάδι πρόβατα. Άντρες με άσχημα μαλλιά θα μπορούσαν να γίνουν πρόεδροι. Το νερό θα μπορούσε να τελειώσει. Μια γυναίκα θα μπορούσε να γεννήσει ένα μωρό που θα αποδεικνυόταν αναστημένος θεός. Οι λέξεις θα μπορούσαν να χάσουν τη σημασία τους και ν' αποκτήσουν καινούργια. Ο κόσμος θα μπορούσε να τελειώσει, τουλάχιστον όπως είχε ήδη αρχίσει να προβλέπει επανειλημμένα ένας επιφανής επιστήμονας-επιχειρηματίας. Μια σατανική οσμή θα πλανιόταν πάνω από το τέλος. Και μια τηλεοπτική σταρ θα μπορούσε ως εκ θαύματος ν' ανταποδώσει τον έρωτα ενός ανόητου γεροξεκούτη, δίνοντάς του έναν απίθανο ρομαντικό θρίαμβο, που θα εξαργύρωνε μία ατέλειωτα μικρή ζωή, χαρίζοντάς της, επιτέλους, την ακτινοβολία του μεγαλείου.

Η μεγάλη απόφαση του Κισότ πάρθηκε στο Ρεντ Ρουφ Ιν, στο Γκάλαπ, Νιου Μέξικο (πληθ. 21.678). Ο περιοδεύων πωλητής κοίταξε με λαχτάρα και ζήλια το ιστορικό ξενοδοχείο του Γκάλαπ, Ελ Ράντσο Οτέλ, το οποίο στο μεσουράνημα των γουέστερν είχε φιλοξενήσει πολλούς κινηματογραφικούς αστέρες που γύριζαν ταινία στην περιοχή, από τον Τζον Γουέιν και τον Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ μέχρι την Κάθριν Χέμππορν και τη Μέι Γουέστ. Το Ελ Ράντσο ήταν έξω από το εύρος των οικονομικών του, κι έτσι το προσπέρασε οδηγώντας για το ταπεινότερο Ρεντ Ρουφ, το οποίο του ταίριαζε τέλεια. Ήταν άνθρωπος που είχε μάθει να δέχεται τη μοίρα του, χωρίς να παραπονιέται. Εκείνο

το πρωί, όταν ξύπνησε με τη λαμπερή καινούργια του ταυτότητα, η τηλεόραση ήταν ανοιχτή –είχε αποκοιμηθεί χωρίς να την κλείσει– και ο μετεωρολόγος Στιβ Στάκερ, του καναλιού KOB-4, ήταν στον αέρα με την παρέλαση των κατοικίδιων του, όπου παρουσίαζε τα διάσημα μετεωρολογικά σκυλιά του: Ραντάρ, Ρεζ, Σκούικι και Τάφι. Αυτό σήμαινε πως ήταν Παρασκευή και ο φρεσκοβαφτισμένος κύριος Κισότ (δεν ένιωθε πως είχε κερδίσει ή πως του άξιζε το τιμητικό Δον), κινητοποιημένος από τη νέα του απόφαση, το άνοιγμα του ανθόσπαρτου δρόμου που οδηγούσε στον έρωτα, ήταν γεμάτος ενθουσιασμό, παρόλο που βρισκόταν στο τέλος μιας κουραστικής βδομάδας, κάνοντας επισκέψεις στα ιατρεία στην περιοχή της Αλμπουκέρκη και αλλού. Είχε περάσει την προηγούμενη μέρα στις εγκαταστάσεις των Rehoboth McKinley Christian Health Care Services, του Western New Mexico Medical Group και του Gallup Indian Medical Center, το οποίο ενδιαφερόταν για τον σημαντικό ιθαγενή πληθυσμό της πόλης, που προερχόταν από τις φυλές Χόπι, Ναβάχο και Ζούνι. Οι πωλήσεις ήταν καλές, σκέφτηκε, αν και τους πρόσχαρους υπαινιγμούς ότι σύντομα θα πήγαινε διακοπές στην ίδια τη Νέα Υόρκη (πληθ. 8.550.405) με καινούργια φιλενάδα, μια πολύ διάσημη κυρία, τη βασίλισσα του Πρέπει να Βλέπεις TV, τους υποδέχτηκαν απορημένα σμιξίματα φρουδιών και αμήχανα γελάκια. Και το μικρό του ευφυολόγημα στο Gallup Indian Medical Center: «Κι εγώ Indian* είμαι στην πραγματικότητα! Με βούλα, όχι με φτερό! Γι' αυτό χαίρομαι που είμαι εδώ σε μια Indian χώρα», δεν τους άρεσε καθόλου.

Δεν είχε πια σταθερή κατοικία. Ο δρόμος ήταν το σπίτι του, το αυτοκίνητο ήταν το σαλόνι του, το πορτοπαγκάζ ήταν η ντουλάπα του και μια σειρά Ρεντ Ρουφ Ιν, Μοτέλ 6, Ντέις Ιν και άλλα πανδοχεία τού παρείχαν κρεβάτια και τηλεοράσεις. Προτι-

* Ινδιάνος και Ινδός στην αγγλική. Η έκφραση «Όχι με φτερό» δηλώνει τον Ινδιάνο. Η έκφραση «Με βούλα» δηλώνει τον Ινδό, από τις βούλες με τις οποίες σημαδεύουν το μέτωπό τους.

μούσε μέρη με τουλάχιστον μερικά διαλεχτά καλωδιακά κανάλια, αλλά αν δεν υπήρχαν διαθέσιμα, ήταν ικανοποιημένος με το συνηθισμένο δικτυακό μενού. Ωστόσο, εκείνο το συγκεκριμένο πρωί δεν είχε χρόνο για τον τοπικό μετεωρολόγο και τα κατοικίδια του. Ήθελε να μιλήσει στους φίλους του για τον έρωτα και την ερωτική αναζήτηση που ετοιμαζόταν να ξεκινήσει.

Η αλήθεια είναι πως σχεδόν δεν είχε φίλους πια. Υπήρχε ο πλούσιος εξάδελφός του, εργοδότης και χρηματοδότης δρ Ρ. Κ. Σμάιλ και υπήρχε η σύζυγος του δρα Σμάιλ, Χάπι, τους οποίους σπανίως συναντούσε, και υπήρχαν υπάλληλοι ρεσεψιόν σε μερικά από τα μοτέλ όπου έμενε τακτικά. Υπήρχαν ορισμένα άτομα σκόρπια σε όλη τη χώρα και την υφήλιο, τα οποία ίσως έτρεφαν ακόμα κάτι που έμοιαζε με φιλικό συναίσθημα απέναντί του. Υπήρχε, πάνω απ' όλα, μια γυναίκα στη Νέα Υόρκη (αποκαλούσε τον εαυτό της Ανθρώπινο Τραμπολίνο), που ίσως του χαμογελούσε άλλη μια φορά, αν ήταν τυχερός κι αν δεχόταν τις απολογίες του. (Ήξερε ή νόμιζε πως ήξερε ότι οφείλονταν απολογίες, αλλά μόνο εν μέρει θυμόταν το γιατί και μερικές φορές νόμιζε πως ίσως η κατεστραμμένη μνήμη του είχε αντιστρέψει τα πράγματα και ήταν η ίδια που έπρεπε να απολογηθεί σ' αυτόν. Αλλά δεν είχε παρέα, δεν είχε κοινωνικό κύκλο, δεν είχε παλιοπαρέα, δεν είχε πραγματικούς φίλους, έχοντας εγκαταλείψει από καιρό την κοινωνική δίνη. Στη σελίδα του στο Facebook τον «είχαν κάνει φίλο» ή είχε «γίνει φίλος» με μια μικρή ομάδα εμπορικών αντιπροσώπων όπως κι αυτός, που όσο πήγαινε λιγότευαν, καθώς επίσης και με ένα ποτ πουρί από μοναχικές καρδιές, καυχησιάρηδες, επιδειξιομανείς και λάγνες κυρίες που συμπεριφέρονταν όσο ερωτικά επέτρεπαν οι κάπως πουριτανικοί κανόνες του κοινωνικού μέσου. Όλοι αυτοί οι, τρόπος του λέγειν, «φίλοι» είδαν το σχέδιό του, όταν το ανάρτησε με ενθουσιασμό, σαν αυτό που ουσιαστικά ήταν: ένα ανόητο σχέδιο στα όρια της παράνοιας και προσπάθησαν να τον αποτρέψουν, για το καλό του, να κυνηγήσει ή να παρενοχλήσει τη Μις Σάλμα Ρ. Σε αντίδραση στην ανάρτησή του, υπήρξαν συνοφρυωμένα

emojis και bitmojis που του κουνούσαν αποδοκιμαστικά το δάχτυλο και υπήρξαν GIF της ίδιας της Σάλμα Ρ ν' αλληθωρίζει, να βγάξει τη γλώσσα της και να στριφογυρίζει το δάχτυλό της στον δεξιό της κρόταφο, τα οποία αθροίζονταν όλα στο παγκόσμια αναγνωρισμένο σύνολο χειρονομιών που σημαίνουν «θεοπάλαβος». Ωστόσο, δεν εννοούσε να αποθαρουνθεί.

Τέτοιες ιστορίες, γενικά, δεν καταλήγουν καλά.

Στα νιάτα του –που παραήταν παλιά, ώστε να παραμένει καθαρή η ανάμνησή τους– υπήρξε ένας περιπλανώμενος αγνότερου είδους από τον πωλητή που έγινε τελικά· είχε ταξιδέψει παντού για να δει ό,τι μπορούσε να δει: από το Κέιπ Χορν και τη Γη του Πυρός, τις άκρες της Γης όπου στράγγιζε όλο το χρώμα από τον κόσμο, έτσι που τα πράγματα και οι άνθρωποι υπήρχαν μόνο σε μαύρο και άσπρο, στις ανατολικές ερήμους του Ιράν, από τη γεμάτη κατσαρίδες πόλη Μπαμ ως την άγρια συνοριακή πόλη Ζαχεντάν στη χαμένη εποχή του Σάχη, από το Σαρκ Μπέι στην Αυστραλία, όπου κολύμπησε εν μέσω της αισθηματολογίας των δελφινιών ως τη μεγάλη μετανάστευση των γκνου στην ακατανόητη πεδιάδα Σερενγκέτι. Έπαιξε με χρωματιστές σκόνες στο Φεστιβάλ Χόλι των απογόνων Ινδών εργατών, που πήγαν με συμβόλαιο στον Μαυρίκιο και μιλάνε μποτζπούρι και γιόρτασε το μωαμεθανικό Μπακρ Άιντ με υφαντές εσαρπών στο ψηλό ορεινό χωριό Αρού, κοντά στον παγετώνα Κολαχόι στο Κασμίρ. Ωστόσο, κάποια συγκεκριμένη στιγμή, στις αρχές της μέσης ηλικίας, το Εσωτερικό Γεγονός άλλαξε τα πάντα. Όταν ξαναβρήκε τις αισθήσεις του μετά το Γεγονός, είχε χάσει κάθε προσωπική φιλοδοξία και περιέργεια, έβρισκε τις μεγάλες πόλεις αποπνικτικές και λαχταρούσε μόνο την ανωνυμία και τη μοναξιά.

Επιπλέον, είχε αποκτήσει έναν έντονο φόβο για τις πτήσεις. Θυμόταν ένα όνειρο, πρώτα να πέφτει κι ύστερα να πνίγεται και μετά πείστηκε πως το αεροπορικό ταξίδι ήταν η πιο γελοία απ' όλες τις φαντασιώσεις και τις ψευτιές που προσπαθούσαν

να επιβάλουν οι ελεγκτές της ανθρωπότητας σε αθώους άντρες και γυναίκες. Αν πετούσε ένα αεροπλάνο και οι επιβάτες του έφταναν με ασφάλεια στον προορισμό τους, ήταν απλώς ζήτημα καλής τύχης. Δεν αποδείκνυε τίποτα. Δεν ήθελε να πεθάνει πέφτοντας από τον ουρανό στη θάλασσα (το όνειρό του) ή στην ξηρά (πράγμα που θα ήταν ακόμα πιο άβολο) και επομένως αποφάσισε πως αν οι θεοί της καλής υγείας τού χάριζαν κάποιο είδος ανάρρωσης, δε θα επιβιβαζόταν ποτέ ξανά σ' ένα από αυτά τα τρομερά βαριά κοντέινερ, που υπόσχονταν να τον σηκώσουν δέκα χιλιάδες μέτρα ή ακόμα περισσότερο πάνω από το έδαφος. Και όντως συνήλθε, αν και μ' ένα πόδι να σέρνεται, κι από τότε ταξίδευε μόνον οδικώς. Σκεφτόταν μερικές φορές να κάνει ένα θαλάσσιο ταξίδι, κατεβαίνοντας τα αμερικανικά παράλια ως τη Βραζιλία ή την Αργεντινή, διασχίζοντας τον Ατλαντικό Ωκεανό για την Ευρώπη, αλλά ποτέ δεν έκανε τις απαραίτητες ενέργειες για να το οργανώσει και σήμερα η αναξιόπιστη υγεία του και ο εύθραυστος τραπεζικός λογαριασμός του μάλλον δε θα ήταν σε θέση ν' αντέξουν την πίεση ενός τέτοιου ταξιδιού. Έτσι, είχε γίνει και θα παρέμενε ένα πλάσμα του δρόμου.

Σ' ένα παλιό σακίδιο, προσεκτικά τυλιγμένα με χαρτί υγείας και πλαστικό με φυσαλίδες, κουβαλούσε μαζί του μια ποικιλία αντικειμένων μετρίου μεγέθους που είχε μαζέψει στα ταξίδια του: μια λουστραρισμένη κινέζικη πέτρα «Found Art», της οποίας το σχέδιο έμοιαζε με τοπίο δασωμένων λόφων στην ομίχλη, ένα γκανταριανό κεφάλι Βούδα, ένα υψωμένο ξύλινο καμποτζιανό χέρι με το σύμβολο της ειρήνης στο κέντρο της παλάμης του, δύο κρύσταλλα σαν αστέρια –το ένα μεγάλο, το άλλο μικρό– ένα βικτοριανό μενταγιόν, μέσα στο οποίο είχε βάλει φωτογραφίες των γονιών του, τρεις παιδικές φωτογραφίες του σε κάποια μακρινή τροπική πόλη, έναν μπρούντζινο αγγλικό κόφτη πούρων Εδουάρδου σε σχήμα δράκοντα με κοφτερά δόντια, ένα ινδικό κουτάκι σπίρτα μάγκα *Γατόπαρδος*, με τη ζωγραφιά ενός γατόπαρδου που προχωράει αθόρυβα, μια μαρμάρινη μινιατούρα τσαλαπετεινού και μια κινέζικη βεντάλια.

Αυτά τα δεκατρία αντικείμενα είχαν πνευματική διάσταση. Το βράδυ, όταν έφτανε στο δωμάτιό του, περνούσε ίσως και είκοσι λεπτά τακτοποιώντας τα προσεκτικά γύρω γύρω, στη σωστή απόσταση μεταξύ τους· και αφού ένιωθε ικανοποιημένος με την τακτοποίηση, το δωμάτιο αποκτούσε αμέσως την αίσθηση του σπιτιού. Ήξερε πως χωρίς αυτά τα ιερά αντικείμενα τοποθετημένα στις σωστές τους θέσεις, η ζωή του δε θα είχε ισορροπία και, ενδεχομένως, ο ίδιος θα παραδινόταν στον πανικό, στην απραξία και τελικά στον θάνατο. Αυτά τα αντικείμενα ήταν η ίδια η ζωή. Όσο βρίσκονταν μαζί του, ο δρόμος του δεν είχε τρομακτικά απρόοπτα. Ήταν το δικό του ξεχωριστό μέρος.

Ήταν τυχερός που το Εσωτερικό Γεγονός δεν τον είχε κατανήσει εντελώς ηλίθιο, σαν τον κατεστραμμένο τύπο που είχε δει κάποτε, ο οποίος σκόνταφτε συνέχεια και ήταν ανίκανος να κάνει κάτι πιο απαιτητικό από το να μαζεύει τα πεσμένα φύλλα στο πάγκο. Αυτός δούλευε ως εμπορικός αντιπρόσωπος φαρμακευτικών προϊόντων, ταξιδεύοντας επί πολλά χρόνια, παρότι είχε περάσει την ηλικία της συνταξιοδότησης και παρά την –ανισόρροπη στα αρχικά στάδια, απρόβλεπτα ευμετάβλητη, όλο και περισσότερο αλλοπρόσαλλη και τελικά ξεροκέφαλη– εμμονική τάση του, χάρη στην καλοσύνη του πλούσιου εξαδέλφου που προαναφέρθηκε, του δρα Ρ. Κ. Σμάιλ, γιατρού και πετυχημένου επιχειρηματία, ο οποίος, αφού είδε τον *Θάνατο του εμπόρακου*, του Άρθουρ Μίλερ, στην τηλεόραση, αρνιόταν ν' απολύσει τον συγγενή του, φοβούμενος πως αν το έκανε, θα επέσπευδε το τέλος του ηλικιωμένου άντρα.*

Η φαρμακευτική επιχείρηση του δρα Σμάιλ, πάντα επιτυχημένη, τον είχε εκτοξεύσει πρόσφατα σε στάτους δισεκατομμυριούχου, χάρη στην τελειοποίηση, από τα εργαστήριά του στην Τζόρτζια, της υπογλώσσιας εφαρμογής σε σπρέι του παυσίπο-

* Ο δρ Σμάιλ όμως δεν ήταν με τίποτα μεγαλόψυχος σε όλα τα θέματα. Όπως θα δούμε. Όπως θα δούμε σε λίγο. (Σ.τ.Σ.)

νου Fentanyl. Ο ψεκασμός του ισχυρού οπιούχου κάτω από τη γλώσσα έφερε γρηγορότερη ανακούφιση στους καρκινοπαθείς σε καταληκτικό στάδιο, οι οποίοι υπέφεραν από αυτό που η ιατρική κοινότητα ονόμαζε κατ' ευφημισμό ολοκληρωτικό πόνο. Ο ολοκληρωτικός πόνος ήταν ανυπόφορος. Το καινούργιο σπρέι τον έκανε υποφερτό, τουλάχιστον για μία ώρα. Η άμεση επιτυχία αυτού του σπρέι, που κατοχυρώθηκε και πήρε το εμπορικό όνομα InSmile™, επέτρεψε στον δρ P. K. Σμάιλ την πολυτέλεια να σηκώνει το βάρος του φτωχού συγγενή του, χωρίς ν' ανησυχεί υπερβολικά για την παραγωγικότητά του. Όλος περιέργως, η κάθοδος του Κισότ προς την παράνοια –ένας ορισμός της οποίας είναι: η ανικανότητα να ξεχωρίζεις αυτό-που-είναι-έτσι από αυτό-που-δεν-είναι-έτσι–, για ένα διάστημα δεν επηρέασε ουσιαστικά την ικανότητά του να εκτελεί τα επαγγελματικά του καθήκοντα. Στην πραγματικότητα, η κατάστασή του αποδείχτηκε πλεονέκτημα, αφού τον βοηθούσε να παρουσιάζει με πάσα ειλικρίνεια ως δυνατά τα αδύναμα επιχειρήματα για πολλές από τις προσφορές της εταιρείας του, πιστεύοντας ολόψυχα στη διαφημισμένη αποτελεσματικότητα και στην υπεροχή τους έναντι όλων των ανταγωνιστών, μολονότι οι διαφημιστικές εκστρατείες διαστρέβλωναν οπωσδήποτε τα πράγματα: τα προϊόντα δεν ήταν καθόλου καλύτερα από πολλά άλλα του ίδιου είδους και σε ορισμένες περιπτώσεις ήταν σίγουρα κατώτερα απ' όλα. Χάρη σ' αυτή τη θολή αβεβαιότητα σχετικά με τα όρια αλήθειας-ψέματός, την προσωπική γοητεία και τους ευχάριστους τρόπους του, ενέπνεε εμπιστοσύνη και δημιουργούσε την εντύπωση πως προωθούσε τέλεια τα προϊόντα του εξαδέλφου του.

Ωστόσο, ήρθε αναπόφευκτα η μέρα που ο δρ Σμάιλ, αντιλαμβανόμενος πλήρως την έκταση των ψευδαισθήσεων του εξαδέλφου του, τον έθεσε εκτός ενεργού δραστηριότητας. Το ανακοίνωσε στον Κισότ με τον σπλαχνικότερο δυνατό τρόπο, πετώντας προσωπικά από τα υπόστεγα της General Aviation στο Αεροδρόμιο Χάρτσφιλντ-Τζάκσον με το καινούργιο του G650ER, για να συναντήσει τον Κισότ στο Φλάγκσταφ, Αριζόνα (πληθ.

70.320), αφού έλαβε ένα ανησυχητικό τηλεφώνημα από τον διευθυντή της West Flagstaff Family Medicine, δρα οστεοπαθητικής Ντ. Φ. Γουινόνα, κάτοχο μεταπτυχιακού στη Διοίκηση Επιχειρήσεων, μέλος της Αμερικανικής Εταιρείας Οικογενειακών Οστεοπαθολόγων, στον οποίο ο Κισότ είχε εκμυστηρευθεί όλως παραδόξως, στη διάρκεια της συνάντησής τους, ότι σκεφτόταν να συνοδέψει την ελκυστική Μις Σάλμα Ρ στο επόμενο πάρτι των Όσκαρ του περιοδικού *Vanity Fair*, μετά το οποίο το κρυφό τους ειδύλλιο θα γινόταν τελικά γνωστό στο κοινό. Ο Κισότ και ο δρ Σμάιλ συναντήθηκαν στο ξενοδοχείο Ριλάξ Ιν, στην Ιστορική Εθνική Οδό 66, μόλις έξι χιλιόμετρα από το Αεροδρόμιο Πούλιαμ. Ήταν ένα παράξενο ζευγάρι: ο Κισότ ψηλός, αργός, να σέρνει το πόδι του και ο δρ Σμάιλ κοντός, γεμάτος δυναμισμό και ολοφάνερα το αφεντικό. «Τι σκεφτόσουν;» ρώτησε λυπημένα, αλλά με περισσότερη οριστικότητα στη φωνή του (*αυτή τη φορά δεν μπορώ να σε σώσω*) και ο Κισότ, αντιμέτωπος μ' αυτή την παράλογη δήλωση, απάντησε: «Είναι αλήθεια, ξεπέρασα λίγο τον εαυτό μου και ζητώ συγγνώμη που παρασύρθηκα, αλλά ξέρεις πώς είναι οι ερωτευμένοι είναι αδύνατον ν' αποφύγουμε να μιλήσουμε για την αγάπη». Χρησιμοποιούσε το τηλεχειριστήριο, για να πηγαίνει πέρα-δώθε ανάμεσα σ' έναν αγώνα μπείζμπολ στο κανάλι ESPN και μια εκπομπή αληθινού εγκλήματος στο Oxygen και ο τρόπος του φάνηκε στον δρ Σμάιλ ευγενικός αλλά αφηρημένος.

«Καταλαβαίνεις», είπε ο δρ Σμάιλ όσο πιο μαλακά μπορούσε, «πώς θα αναγκαστώ να σε αποδεσμεύσω».

«Α, κανένα πρόβλημα», απάντησε ο Κισότ. «Γιατί, κατά σύμπτωση, πρέπει να ξεκινήσω αμέσως την αναζήτησή μου».

«Κατάλαβα», είπε αργά ο δρ Σμάιλ. «Λοιπόν, θέλω να προσθέσω πως είμαι προετοιμασμένος να σου προσφέρω ένα ποσό εφάπαξ ως αποζημίωση –όχι καμιά περιουσία, αλλά ούτε και αμελητέο– και έχω αυτή την επιταγή εδώ μαζί μου για να σου τη δώσω. Επίσης, θα διαπιστώσεις πως το συνταξιοδοτικό πρόγραμμα της Smile Pharmaceuticals δεν είναι φειδωλό. Ελπίζω

και πιστεύω πως θα καταφέρεις να τα φέρνεις βόλτα. Επίσης, όποτε βρεθείς στο Μπάκχεντ ή τους καλοκαιρινούς μήνες στα Γκόλντεν Άιλς, οι πόρτες των σπιτιών μου θα είναι πάντα ανοιχτές. Έλα να φας ένα μπιριάνι με τη γυναίκα μου κι εμένα». Η κυρία Χάπι Σμάιλ ήταν μια ζουμερή, τροφαντή μελαχρινή με μαλλιά χτενισμένα παζ. Ήταν, όπως έλεγαν όλοι, αστέρι στην κουζίνα. Η προσφορά ήταν δελεαστική.

«Ευχαριστώ», είπε ο Κισότ τσεπώνοντας την επιταγή. «Μπορώ να ρωτήσω: Θα είναι εντάξει να φέρω τη Σάλμα μου μαζί μου όταν σας επισκεφθώ; Από τη στιγμή που θα σμίξουμε, βλέπετε, θα είμαστε αχώριστοι. Και είμαι σίγουρος πως θα χαρεί να φάει το τέλειο μπιριάνι της γυναίκας σου».

«Φυσικά», τον διαβεβαίωσε ο δρ Σμάιλ και σηκώθηκε να φύγει. «Να τη φέρεις, πολύ ευχαρίστως! Υπάρχει και κάτι άλλο, πρόσθεσε. «Τώρα που είσαι συνταξιούχος και δεν είσαι πια υπάλληλός μου, ίσως μου είναι χρήσιμο να σου ζητώ κάπου κάπου να μου κάνεις μερικές μικρές προσωπικές εξυπηρετήσεις. Ως στενό και έμπιστο μέλος της οικογένειας, ξέρω πως θα μπορώ να βασίζομαι πάνω σου».

«Μετά χαράς θα κάνω ό,τι μου ζητήσεις», είπε ο Κισότ σκύβοντας το κεφάλι. «Είσαι ο καλύτερος εξάδελφος».

«Δε θα είναι κάτι κοπιαστικό, σε βεβαιώνω», είπε ο δρ Σμάιλ. «Μόνο μερικές διακριτικές παραδόσεις. Και όλα σου τα έξοδα θα καλύπτονται, εννοείται, με μετρητά».

Κοντοστάθηκε στην πόρτα του δωματίου. Ο Κισότ παρακολουθούσε τον αγώνα μπείζμπολ προσεκτικά.

«Τι θα κάνεις τώρα;» τον ρώτησε ο δρ Σμάιλ.

«Μην ανησυχείς για μένα», είπε ο Κισότ, σκάζοντας εκείνο το πρόσχαρο χαμόγελο. «Έχω πολλά να κάνω. Απλώς θα οδηγήσω».

Στη διάρκεια των ατέλειωτων χρόνων της περιπλάνησής του, όταν ήταν στον δρόμο με την παλιά του γκρι μεταλλική Chevrolet

Cruze, ο Κισότ ευχήθηκε πολλές φορές να είχε παντρευτεί και να είχε γίνει πατέρας. Πόσο γλυκό θα ήταν να έχει έναν γιο καθισμένο πλάι του, έναν γιο που θα μπορούσε να πάρει το τιμόνι για ώρες, ενώ ο πατέρας του θα κοιμόταν, έναν γιο με τον οποίο θα μπορούσε να συζητάει θέματα επίκαιρης υλικής σημασίας και τις αιώνιες αλήθειες επίσης, ενώ ο δρόμος που ξετυλιγόταν από κάτω τους θα τους έφερε κοντά, το ταξίδι θα τους ένωνε με τρόπο που η ακινησία ενός σπιτιού δε θα μπορούσε ποτέ να πετύχει. Το βαθύ δέσιμο είναι ένα δώρο που δίνει μόνο ο δρόμος σε όσους τον τιμούν και τον ταξιδεύουν με σεβασμό. Οι σταθμοί στη διαδρομή τους θα ήταν σύντομες στάσεις στο ταξίδι της ψυχής τους προς μια τελική, μυστικιστική ένωση που θα την ακολουθούσε αιώνια ευτυχία.

Αλλά δεν είχε σύζυγο. Καμιά γυναίκα δεν τον ήθελε για πολύ, κι έτσι δεν υπήρξε παιδί. Αυτή ήταν η σύντομη εκδοχή. Στη μακροσκελέστερη εκδοχή, που την είχε θάψει τόσο βαθιά, ώστε ακόμα και ο ίδιος να δυσκολεύεται να την εντοπίσει σήμερα, υπήρξαν γυναίκες για τις οποίες είχε αισθήματα, που τις λάτρευε σχεδόν όσο λάτρευε τώρα τη Μις Σάλμα Ρ, αλλά αυτές τις είχε γνωρίσει προσωπικά. Ήξερε πως ήταν ένας άντρας με αληθινή ικανότητα για λατρεία, μια περιοχή για την οποία οι περισσότεροι του φύλου του –απολίτιστοι, ακαλλιέργητοι, αγροίκοι– ήταν ιδιαίτερα ανεπαρκείς. Επομένως, ήταν οδυνηρό γι' αυτόν που σχεδόν όλες οι γυναίκες τις οποίες κυνήγησε, πολύ γρήγορα, αφού άρχιζε το φλερτ του, έκαναν ό,τι μπορούσαν να ξεφύγουν.

Και είχε μαλώσει με το Ανθρώπινο Τραμπολίνο. Όποιος και να είχε κάνει κάτι στον άλλον, δεν είχαν χωρίσει φιλικά. Αλλά ίσως θα μπορούσε να επανορθώσει, αν κατάφερνε να θυμηθεί τις αμαρτίες του. Αυτό θα προσπαθούσε να κάνει.

Ωστόσο, οι «ρομαντικές» σχέσεις, εκείνες οι κυρίες, είχαν χαθεί για πάντα και... υπήρξαν άραγε ποτέ; Τώρα, καθώς είχε αφιερωθεί στην επιδίωξη του χεριού της Μις Σάλμα Ρ, του φάνηκε πως σηκώθηκε μια μικρή γωνιά του πέπλου που σκέπαζε

το παρελθόν του και του θύμιζε τις συνέπειες της χαμένης αγάπης. Πέρασαν μια μια από το μυαλό του: η φυτοκόμος, το στέλεχος διαφημιστικής εταιρείας, η γόησσα των δημοσίων σχέσεων, η Αυστραλή που επιζητούσε περιπέτειες, η Αμερικανή ψεύτρα, το αγγλικό ρόδο, η αδίστακτη Ασιάτισσα καλλονή. Όχι, του ήταν ανυπόφορο ακόμα και να τις σκέφτεται. Έφυγαν, τις ξεφορτώθηκε για τα καλά και ήταν αδύνατον να του ραγίσουν πια την καρδιά. Ότι έγινε έγινε –ή ήταν σχεδόν σίγουρος πως έγινε– και το θεωρούσε σωστό να τις θάψει βαθύτερα κι απ' τον βυθό της μνήμης του, να βάλει τις ιστορίες τους στις νεκρικές πυρές των ελπίδων του, να τις απομονώσει στην πυραμίδα της λύπης του· να ξεχάσει, να ξεχάσει, να ξεχάσει. Ναι, τις είχε ξεχάσει, βάζοντάς τις σ' ένα φέρετρο λησμονιάς με μολύβδινη επένδυση, πολύ κάτω από τον βυθό του ωκεανού των αναμνήσεών του, σε μια σαρκοφάγο χωρίς διακριτικά, αδιαπέραστη ακόμα και από την όραση ενός σούπερμαν, και μαζί τους είχε θάψει τον άντρα που ήταν τότε και τα πράγματα που είχε κάνει, τις αποτυχίες, τις αποτυχίες, τις αποτυχίες. Είχε αποφύγει κάθε σκέψη έρωτα για ένα διάστημα που έμοιαζε με αιωνιότητα, ώσπου η Μις Σάλμα Ρ ξαναξύπνησε στην καρδιά του αισθήματα και πόθους που πίστευε πως είχε καταπνίξει ή ακόμα και πως είχε σκοτώσει μαζί με τους ρημαγμένους δεσμούς του – αν πράγματι ήταν αληθινοί, από τον πραγματικό κόσμο και όχι αναπαρωγές της ευρύτερης πραγματικότητας των γυναικών στην οθόνη. Οπότε, αναγνώρισε το μεγάλο πάθος καθώς γεννήθηκε μέσα του μια τελευταία φορά, κι έπαψε να είναι ένα συνηθισμένο μηδενικό κι έγινε, επιτέλους, ο σπουδαίος άντρας που έκρυβε μέσα του: ο Κισότ δηλαδή.

Ήταν άτεκνος και το όνομά του θα έσβηνε μαζί του, εκτός αν ζητούσε και εξασφάλιζε ένα θαύμα. Ίσως θα μπορούσε να βρει ένα πηγάδι ευχών. Κόλλησε σ' αυτή την ιδέα: πως αν ενεργούσε σύμφωνα με τις απόκρυφες αρχές της Ευχής, τότε τα θαύματα ήταν δυνατά. Κρατιόταν τόσο σαθρά από τη λογική, ώστε έγινε σπουδαστής της τέχνης των ευχών· εκτός από πηγάδια ευχών,

έφαχνε δέντρα ευχών, πέτρες ευχών και –με όλο και περισσότερη σοβαρότητα– αστέρια ευχών. Αφού ολοκλήρωσε τις έρευνές του, τόσο σε σκονισμένα βιβλία βιβλιοθηκών που ειδικεύονταν στα μυστικά της αστρολογίας, όσο και σε αρκετές ομολογουμένως αμφίβολες ιστοσελίδες, κάμποσες από τις οποίες ενεργοποιούσαν ένα δυσοίωνα πλαίσιο διαλόγου που έλεγε: *Προειδοποίηση: Αυτό το σάιτ μπορεί να καταστρέψει τον υπολογιστή σας*, πείστηκε πως οι βροχές μετεωριτών ήταν ό,τι το καλύτερο για να ευχηθεί, πως η καλύτερη ώρα ήταν στις 11:11 μ.μ. και θα χρειαζόταν μια ποσότητα γιάντες.

Υπήρχαν επτά βροχές μετεωριτών τον χρόνο, τον Ιανουάριο, τον Απρίλιο, τον Μάιο, τον Αύγουστο, τον Οκτώβριο, τον Νοέμβριο και τον Δεκέμβριο: οι Κουαντραντίδες, οι Λυρίδες, του Υδροχόου, οι Περσείδες, οι Ωριωνίδες, οι Λεοντίδες και των Διδύμων. Τα τελευταία χρόνια τις κυνηγούσε μία μία για να πιάσει ένα πεφταστέρι, μ' ένα καλό ρολόι στον καρπό του και μια γενναία προμήθεια από γιάντες στην τσέπη. Μπορούσε να είναι αποφασισμένος, όταν ήθελε να είναι. Τα προηγούμενα χρόνια είχε ήδη κυνηγήσει τις Κουαντραντίδες κοντά στο Μάντσι, Ινδιάνια (πληθ. 68.625), τις Λυρίδες στη Μόνιμεντ Βάλεϊ και του Υδροχόου στη Ρίνκον Μάουντεν Ντίστρικτ της Ερήμου Σονόρα στην Αριζόνα. Μέχρι στιγμής αυτές οι εξορμήσεις δεν είχαν καρποφορήσει. Δεν πειράζει! έλεγε μέσα του. Μια μέρα, σύντομα, η Σάλμα Ρ θα του γεννούσε τρεις –όχι!– πέντε ή –γιατί όχι!– επτά υπέροχους γιους και κόρες. Ήταν σίγουρος γι' αυτό. Ωστόσο, έχοντας την ανυπομονησία των γκριζών του μαλλιών, αποφάσισε να συνεχίσει να κυνηγάει τις βροχές μετεωριτών, για το οποίο είχε περισσότερο χρόνο τώρα που ο εξάδελφός του τον είχε απαλλάξει από τα καθήκοντά του. Τα ουράνια σώματα πρέπει να εντυπωσιάστηκαν με την επιμονή του, γιατί εκείνο τον Αύγουστο, μια ζεστή νύχτα στην έρημο πέρα από τη Σάντα Φε, οι Περσείδες πραγματοποίησαν την ευχή του στο Ντέβιλς Τάουερ κοντά στο Μούρκροφτ, Γουαϊόμινγκ (πληθ. 1.063). Στις 11:11 μ.μ. ακριβώς έσπασε επτά γιάντες, ενώ ο ουρανός έβρεχε

φωτιά από την κατεύθυνση του αστερισμού του Περσέα –του Περσέα του πολεμιστή, του γιου του Δία και της Δανάης, του φονιά της Μέδουσας!– και το θαύμα έγινε. Ο πολυπόθητος γιος, που φαινόταν να είναι γύρω στα δεκαπέντε, πήρε σάρκα και οστά στο κάθισμα του συνεπιβάτη της Cruze.

Ο αιώνας του Όλα-Μπορούν-να-Συμβούν! Πόσο πανευτυχής είμαι! φώναξε μέσα του ο Κισότ. Πόσο ευγνώμων που ζω σε μια τέτοια εποχή!

Το μαγικό παιδί φανερώθηκε σε μαύρο και άσπρο, με τον αποκορεσμό των φυσικών του χρωμάτων με τον τρόπο που έχει γίνει της μόδας στο πολύ σύγχρονο σινεμά. Ίσως, υπέθεσε ο Κισότ, το αγόρι να σχετιζόταν αστρολογικά με τους ασπρόμαυρους κατοίκους της Γης του Πυρός. Ή ίσως να τον άρπαξαν πριν από πολύ καιρό οι εξωγήινοι και τώρα να τον επέστρεψαν με το μητρικό σκάφος κρυμμένο στον ουρανό, πάνω από τους μετεωρίτες που φώτιζαν το Ντέβιλς Τάουερ, ύστερα από πολλά χρόνια στη διάρκεια των οποίων τον μελέτησαν, του στράγγισαν το χρώμα με τα πειράματά τους και με κάποιο τρόπο σταμάτησε να μεγαλώνει. Βέβαια, όταν ο Κισότ μπόρεσε να γνωρίσει το παιδί, φαινόταν πολύ μεγαλύτερο από την ηλικία του. Έμοιαζε έντονα με το αγόρι στις φωτογραφίες που είχε κρατήσει από τη δική του παιδική ηλικία, μακριά, στην άλλη άκρη του κόσμου. Σε μία από αυτές τις φωτογραφίες ο Κισότ, σε ηλικία εννέα ή δέκα ετών, φαινόταν με λευκή παραδοσιακή ινδική κούρτα να φορά τα γυαλιά ηλίου του πατέρα του. Σε μιαν άλλη, ένας μεγαλύτερος Κισότ, περίπου στην ίδια ηλικία με την οπτασία, είχε αχνό μουστάκι και στεκόταν σ' έναν κήπο με την ασύδοτη αλσατική σκύλα του. Όταν ήταν μικρός, ο Κισότ ήταν λίγο κοντός και λίγο παχουλός σε σύγκριση με άλλα παιδιά της ηλικίας του. Ύστερα, προς το τέλος της εφηβείας του, λες και τον άρπαξε ένα θεϊκό χέρι και τον έσφιξε στη μέση σαν σωληνάριο οδοντόπαστας, εκτινάχτηκε στο σημερινό του ύψος κι έγινε αδύνατος σαν σκιά. Αυτό το ασπρόμαυρο αγόρι ήταν ολοφάνερα στη μετά το σφίξιμο του σωληναρίου της οδοντόπαστας φάση, ψηλό κι

αδύνατο σαν τον πατέρα του και φορούσε τα γυαλιά ηλίου που είχε φορέσει ο Κισότ όλα αυτά τα χρόνια. Πάντως, δε φορούσε κούρτα, αλλά ντυνόταν σαν καλός τυπικός Αμερικάνος νεαρός, με καρό πουκάμισο ξυλοκόπου και τζιν παντελόνι με γυρισμένα ρεβέρ. Έπειτα από μια στιγμή, άρχισε να τραγουδάει ένα παλιό διαφημιστικό τραγουδάκι. Η φωνή του έσπαζε. Ένα καινούργιο μήλο του Αδάμ ανεβοκατέβαινε στο λαρύγγι του.

*Θέλουμε μπείζμπολ, γοτ ντογκ, μηλόπιτα και Chevrolet
μπείζμπολ, γοτ ντογκ, μηλόπιτα και Chevrolet...*

Ένα πλατύ χαμόγελο χαράχτηκε στο μακρύ πρόσωπο του Κισότ. Λες και ο σαν από θαύμα γιος του, που γεννήθηκε από το όνειρο του πατέρα του όπως πετάχτηκε η Αθηνά πλήρως σχηματισμένη από το κεφάλι του Δία, τραγουδούσε ένα τραγούδι άφιξης, ένα τραγούδι αγάπης στον πατέρα του. Ο ταξιδιώτης ύψωσε χαρούμενα τη δική του φωνή και τραγούδησε μαζί με το παιδί του.

*Μπείζμπολ, γοτ ντογκ, μηλόπιτα και Chevrolet,
μπείζμπολ, γοτ ντογκ, μηλόπιτα και Chevrolet!*

«Σάντσο», φώναξε ο Κισότ γεμάτος ευτυχία που δεν ήξερε πώς να την εκφράσει. «Ανόητε μικρέ μου Σάντσο, μεγάλε ψηλέ μου Σάντσο, γιε μου, σύντροφέ μου, συνοδέ μου! Χατς του Στάρκι μου, Σποκ του Κερκ μου, Σκάλι του Μόλντερ μου, Μπι Τζέι του Χοκάι μου, Ρόμπιν του Μπάτμαν μου! Πιλ του Κι μου, Στίμπι του Ρεν μου, Νάιλς του Φρέζιέρ μου, Άρια του Χάουντ μου! Πέγκι του Ντον μου, Τζέσι του Γουόλτερ μου, Ταμπς του Κρόκετ μου, σ' αγαπώ!* Ω, πολεμιστή μου Σάντσο, που σ' έστειλε ο Περσέας για να με βοηθήσεις να σκοτώσω τη Μέδουσά μου

* Ζευγάρια γνωστών ταινιών και τηλεοπτικών σειρών.

και να κερδίσω την καρδιά της Μις Σάλμα μου, ήρθες επιτέλους».

«Κόφ' το, Μπαμπά», απάντησε ο φανταστικός νεαρός. «Εγώ τι θα κερδίσω απ' όλο αυτό;»

Ύστερα από τη νύχτα του θαύματος των Περσειδών, ο Κισότ πέρασε μέρες χαμένος μέσα σε μια ομίχλη χαράς χάρη στην άφιξη του μυστηριώδους ασπρόμαυρου νεαρού που είχε ονομάσει Σάντσο. Έστειλε μήνυμα στον δρ Ρ. Κ. Σμάιλ, Ιατρό, λέγοντάς του τα καλά νέα. Ο δρ Σμάιλ δεν απάντησε.

Ο Σάντσο είχε πιο σκούρο δέρμα από τον πατέρα του, αυτό ήταν ξεκάθαρο ακόμα και σε ασπρόμαυρο, και τελικά αυτό έδωσε τη δυνατότητα στον Κισότ να λύσει –τουλάχιστον ικανοποιητικά για τον ίδιο– το μυστήριο της άφιξης του αγοριού. Φαινόταν πως ο Σάντσο είχε περίπου την ίδια απόχρωση με την Αγαπημένη, τη Μις Σάλμα Ρ. Οπότε, ίσως ήταν ένας επισκέπτης από το μέλλον, το παιδί του επικείμενου γάμου του με τη σπουδαία κυρία, και ταξίδεψε πίσω στον χρόνο και στον χώρο προκειμένου να ικανοποιήσει την ανάγκη του πατέρα του για τη συντροφιά ενός γιου και να δώσει τέλος στην ατέλειωτη μοναξιά του. Για έναν άνθρωπο που είχε αποκτήσει βαθιά κατανόηση του ταξιδιού στον χρόνο από την τηλεόραση, ήταν απολύτως δυνατό. Θυμήθηκε τον δρ Χου, τον Βρετανό Άρχοντα του Χρόνου, και υπέθεσε πως ο Σάντσο μπορεί να έφτασε με κάποιο είδος οχήματος σαν τα ΤΑΡΝΤΙΣ, κρυμμένο στον σκοτεινό ουρανό πίσω από τη λάμψη των μετεωριτών. Και ίσως αυτή η αποστράγγιση χρώματος, αυτό το ασπρόμαυρο αποτέλεσμα, δεν ήταν παρά μια προσωρινή παρενέργεια του ταξιδιού στον χρόνο. «Καλώς όρισες, μελλοντικέ μου γιε!» είπε ενθουσιασμένος. «Καλώς όρισες στο παρόν. Μαζί θα προσπαθήσουμε να κερδίσουμε τη μητέρα σου. Πώς είναι δυνατόν να αντισταθεί στην προσπάθεια να την κερδίσει όχι μόνον ο μελλοντικός πατέρας των παιδιών της, αλλά και ένα από αυτά τα παιδιά; Η επιτυχία μας είναι σίγουρη. – Τι θα κερδίσεις εσύ; Νεαρέ μου, αν αποτύχουμε, τότε εσύ θα πάψεις

να υπάρχουν. Αν δε συμφωνήσει να γίνει μητέρα σου, τότε δε θα γεννηθείς ποτέ και συνεπώς δε θα ήσουν εδώ τώρα. Σου κεντρίζει αυτό τη σκέψη;»

«Πεινάω», μουρμούρισε ο Σάντσο αντάρτικα. «Μπορούμε να σταματήσουμε να μιλάμε και να φάμε;»

Ο Κισότ πρόσεξε τον ατίθασο, επαναστατικό, σχεδόν παράνομο χαρακτήρα του γιου του. Τον ευχαρίστησε. Οι ήρωες, οι υπερ-ήρωες και οι αντι-ήρωες δεν ήταν φτιαγμένοι από υποχωρητική πάστα. Ήταν εκτός ρυθμού, κόντρα στο ρεύμα, αντισυμβατικοί. Σκέφτηκε τον Σέρλοκ Χολμς, τον Άροου, τον Νέγκαν. Επίσης, καταλάβαινε πως είχε χάσει την παιδική ηλικία του παιδιού του, δεν ήταν εκεί γι' αυτόν, όπου κι αν ήταν αυτό το *εκεί*. Ο νεαρός θα ήταν πιθανότατα γεμάτος πικρίες, ακόμα και μικροπαραβατικότητες. Θα έπαιρνε χρόνο να τον πείσει να ανοιχτεί, ν' αφήσει το βλοσυρό ύφος, να δεχτεί την πατρική αγάπη και να δώσει υιική αγάπη σε αντάλλαγμα. Ο δρόμος ήταν το κατάλληλο μέρος γι' αυτό. Οι άντρες που είναι στον δρόμο μαζί έχουν τρεις επιλογές. Χωρίζουν, σκοτώνουν ο ένας τον άλλον ή τα βρίσκουν μεταξύ τους.

«Ναι», απάντησε ο Κισότ στον γιο του με την καρδιά του γεμάτη ελπίδα. «Βέβαια, ας φάμε».

ΣΤΗ ΒΡΑΧΕΙΑ ΛΙΣΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ BOOKER 2019

Ένα σύγχρονο αριστούργημα για την αναζήτηση αγάπης
και οικογένειας από τον βραβευμένο με Booker Σαλμάν Ρούσντι.

Ένας εντυπωσιακός Δον Κιχώτης του 21ου αιώνα.

Αντλώντας έμπνευση από το κλασικό έργο του Θερβάντες, ο Σαμ ΝτιΣάμπ, ένας μέτριος συγγραφέας κατασκοπευτικών θρίλερ, δημιουργεί τον Κισότ, έναν ευγενή, ονειροπαρμένο πωλητή που έχει εμμονή με την τηλεόραση και ερωτεύεται παράφορα την τηλεοπτική σταρ Σάλμα Ρ. Μαζί με τον (φανταστικό) γιο του, Σάντσο, ο Κισότ ξεκινά μια τραγελαφική εκστρατεία προκειμένου να αποδείξει πως είναι άξιος να γίνει το ταίρι της, διασχίζοντας την Αμερική και αντιμετωπίζοντας κωμικοτραγικούς κινδύνους μιας εποχής όπου όλα είναι πιθανά. Στο μεταξύ, ο δημιουργός του Κισότ, που περνά κρίση μέσης ηλικίας, έχει να διαχειριστεί τις δικές του επείγουσες προκλήσεις.

Όπως ο Θερβάντες έγραψε τον Δον Κιχώτη για να σατιρίσει την κουλτούρα της εποχής του, έτσι και ο Ρούσντι ταξιδεύει τον αναγνώστη σε μια χώρα που βρίσκεται στο κατώφλι της ηθικής και πνευματικής κατάρρευσης, με την αφηγηματική μαγεία που χαρακτηρίζει το σύνολο του έργου του. Οι αριστοτεχνικά δοσμένες ζωές του ΝτιΣάμπ και του Κισότ διαπλέκονται καθώς και οι δυο αναζητούν την αγάπη, σε μια εξόχως διασκεδαστική περιπέτεια, η οποία αντικατοπτρίζει το σήμερα, όπου τα όρια ανάμεσα στα γεγονότα και στην επινόηση έχουν γίνει τόσο δυσδιάκριτα.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24777

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ